

Arrest

nr. 55 061 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 oktober 2009, verklaart er zich op 5 oktober 2009 een eerste maal vluchteling en op 27 augustus 2010 een tweede maal.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 15 oktober 2010, verstuurd op 15 oktober 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde te zijn geboren in Kaboel. Uw vader is van Tadzjiekse afkomst en afkomstig uit Panshir. Uw moeder is Psthoun en afkomstig uit Zadran (Paktiya). Op jonge leeftijd, toen het communistische regime werd verdreven, verhuisden u en uw familie van Kaboel naar Zadran. Uw vader was tot dan soldaat geweest bij het regeringsleger. Toen jullie naar Zadran gingen, sloot hij zich aan bij de beweging van Maulawi Haqqani. Toen de taliban werd verdreven, trokken u en uw gezin terug naar Kaboel, waar

uw vader zijn vroegere job terug wilde opnemen. Niet zo lang na jullie aankomst werd hij echter vermoord. Kort na zijn dood trok u voor enkele dagen naar Panshir. Daar hoorde u wie de vermoedelijke moordenaars van uw vader waren. Nadat u dit vertelde aan uw moeder, besloot ze dat het veiliger zou zijn om terug naar Zadrán te gaan. Niet lang na jullie aankomst in Kaboel verhuisden jullie dus terug naar Zadrán. Na zo'n twee en een half jaar werd u aangesproken door een talib. U werd gevraagd om met hen samen te werken en zo de dood van uw vader te wreken. Uw oom bracht u niet zo lang daarna zelfs een brief waarin u nogmaals werd gevraagd met hen samen te werken. Omdat u vreesde tegen uw wil bij de taliban te worden ingelijfd, besloot u naar Kaboel te gaan. Na een viertal jaar hoorde u dat uw broer B.(...) door de taliban was ontvoerd. Omwille van dit nieuws keerde u terug naar Zadrán. Niet lang na uw aankomst werd u opnieuw benaderd door de taliban, die u nogmaals vroegen om voor hen te werken. Ze wilden meerbepaald dat u zich zou aansluiten bij het Afghaanse leger of de 'quick reaction forces'. U kreeg enige bedenktijd. Na enkele dagen vertelde u hen dat u dit liever niet zou doen en werd u een andere optie aangeboden: er werd u gevraagd om nachtbrieven van de taliban te verdelen in Kaboel. Omdat uw broer B.(...) nog steeds in hun handen was en aangezien de taliban u verzekerden dat zij uw familie zouden ondersteunen, ging u akkoord. Eenmaal terug in Kaboel contacteerde u zoals gevraagd een zekere B.(...), die u onderbracht in een huis in Kaboel. Van daaruit ging u gemiddeld twee keer per nacht op pad om brieven bij verschillende mensen achter te laten. U werd vergezeld door K.(...) en J.(...), die in hetzelfde huis woonden. Na ongeveer vijf maanden werden jullie op een nacht beschoten. K.(...) kwam om het leven, J.(...) was gewond. U kon hem naar jullie woonst brengen en vluchtte vervolgens naar de familie van uw moeder die in Kaboel woonde. Daar vernam u dat uw broer ondertussen om het leven was gekomen. Omdat er voor uw leven werd gevreesd, heeft uw familie besloten dat u het land diende te verlaten. Op 1 oktober 2009 bent u in België aangekomen. Op 5 oktober 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 26 februari 2010 nam het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing aangaande deze asielaanvraag. Middels arrest nr. 45.854 van 30 juni 2010 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de status van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: enkele foto's van u in Afghanistan, enkele foto's van uw vader ten tijde van zijn militaire dienstplicht, een badge van uw vader, uw taskara en twee dreigbrieven van de taliban."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- de commissaris-generaal verwijst naar de beslissing die hij naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag heeft genomen en waarin hij ondermeer gesteld heeft dat verzoeker door zijn ontwijkende gedrag en zijn gebrek aan medewerking de ernst van zijn asielaanvraag en van zijn beweerde vrees heeft ondermijnd;
- de geloofwaardigheid van verzoekers vrees wordt verder ondermijnd door het feit dat hij uiterst vage verklaringen aflegde over de dood van zijn broer, over de taken die hij voor de taliban moest uitvoeren, over de personen met wie hij in Kaboel samenwoonde en over de taliban in zijn dorp en regio;
- het is opmerkelijk dat tussen de ontvangst van de eerste en de tweede dreigbrief van de taliban vier jaar passeerden en dat hij of zijn familie tussendoor geen enkele andere bedreiging hebben ontvangen;
- verzoeker kon niet uitleggen waarom de dorpsoversten en de taliban in zijn geval niet bemiddeld hebben om zo tot een oplossing voor zijn problemen te komen;
- verzoeker legde eveneens oppervlakkige verklaringen af over de activiteiten van zijn vader;
- op dit ogenblik is er voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet;
- de voorgelegde documenten kunnen deze beoordeling niet wijzigen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vordert de vernietiging van de bestreden beslissing.

In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 52, §1, 7°, 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat er geen enkele reden is om aan zijn asielrelaas te twijfelen. Hij kan niet meer informatie verschaffen over de dood van zijn broer, omdat de feiten zich op enige afstand van verzoeker afspeelden en omdat de communicatiemiddelen beperkt zijn. Volgens verzoeker mag de commissaris-generaal niet het onredelijke van hem verwachten. Verzoeker stelt dat men van hem niet mag verwachten dat hij aan zijn twee kompanen zou vragen of ze de taliban vrijwillig vervoegd hadden. Dit zou immers verzoekers werkelijke overtuiging over de taliban kunnen blootleggen en dus gevaarlijk zijn.

In wat zich voordoet als een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij naar Afghanistan teruggaat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij stelt dat de lijst van onveilige gebieden van UNHCR als een objectieve leidraad kan worden beschouwd om de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen en dat de commissaris-generaal deze lijst zomaar naast zich neerlegt. Hij stelt dat hij geen binnenlands vestigingsalternatief heeft. Hij stelt dat het voldoende is dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat de commissaris-generaal – door te stellen dat de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger beperkt is – impliciet een bijkomende voorwaarde oplegt en eist dat er een groot aantal burgerslachtoffers valt. Tot slot stelt hij dat het EHRM oordeelde dat een klein risico volstaat opdat artikel 3 EVRM geschonden zou zijn.

In wat zich voordoet als een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de commissaris-generaal niet verduidelijkt waarom hij tot een weigering besluit en verwijst hiervoor naar de vorige alinea.

2.2. De schending van artikel 52, §1, 7° van de vreemdelingenwet wordt hier niet dienstig aangevoerd aangezien de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te weigeren of te erkennen en/of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren of toe te kennen.

De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852; RvS 2 februari 2007, nr. 167.408). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker vraagt niet om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit het verzoekschrift kan echter wel worden afgeleid dat verzoeker als vluchteling wil erkend worden of subsidiaire bescherming wenst te verkrijgen, aangezien hij zowel de motieven voor de weigering van de vluchtelingenstatus als de motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betwist.

Verzoekers asielaanvraag is in hoofdzaak afgewezen omwille van zijn uiterst vage en summiere verklaringen die hij aflegde over essentiële aspecten van zijn asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het geheel geen verduidelijking kan geven over de dood van zijn broer. Verzoeker beweert nu weliswaar dat de feiten rond de dood van zijn broer zich op enige afstand van hem afspeelden, maar zelfs dat blijkt niet uit zijn verklaringen. Wel blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn broer overleed toen verzoeker nog in Afghanistan was en zijn broer in het dorp van verzoeker werd begraven. Er kon dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich beter zou informeren over de omstandigheden van de dood van zijn broer, temeer daar verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Afghanistan hierop baseert. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn broer overleed aan het front, maar dat hij geen verdere verduidelijking kan geven op welke manier hij overleden zou zijn. Dat de feiten zich op enige afstand zouden hebben afgespeeld van verzoeker en dat er weinig communicatiemiddelen zijn, is geen verschoningsgrond, aangezien verzoeker zich op het moment van de dood van zijn broer nog in Afghanistan bevond en zich daar verder kon informeren over de dood van zijn broer.

Ook verzoekers verklaringen over zijn activiteiten voor de Taliban zijn uiterst summier. Niet enkel kan verzoeker geen verduidelijking geven over de twee mannen J. en K. met wie hij samenwerkte en – woonde, maar hij kan ook weinig informatie geven over het werk zelf dat hij voor de Taliban verrichtte. Zo verklaarde verzoeker dat hij brieven op diverse plaatsen moest afgeven aan mensen die met NGO's en andere organisaties samenwerkten, maar hij kon geen enkele van deze organisaties bij naam noemen. Hij had evenmin enig idee van de identiteit van de personen bij wie hij dergelijke brieven had achtergelaten. Verzoeker kon ook geen informatie geven over de aard van de brieven. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat er in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker meer details kan geven over zijn activiteiten bij de Taliban, die aan de basis van zijn vrees voor vervolging zouden liggen.

De bestreden beslissing heeft tenslotte ook vastgesteld dat verzoeker summiere verklaringen heeft afgelegd over de Taliban in zijn dorp en regio en over de activiteiten van zijn vader. Aangezien verzoeker deze vaststellingen in de bestreden beslissing op geen enkele manier probeert te weerleggen, blijven deze dan ook onverminderd bestaan.

Deze vaststellingen in samenhang met het feit dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag zonder geldige reden weigerde om aan het gehoor mee te werken, ondermijnt zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze. Om deze reden is de Raad van mening dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verder toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Afghanistan een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat de veiligheidstoestand in de stad Kaboel moet beoordeeld worden. Op de lijst van UNHCR waarnaar verzoeker verwijst, staat het district Kaboel, waartoe de stad Kaboel behoort, niet vermeld, zodat verzoekers argument feitelijke grondslag mist. Verzoeker weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing over de veiligheidstoestand in Afghanistan en in de stad Kaboel niet. Hij stelt dat de commissaris-generaal impliciet een bijkomende voorwaarde oplegt door te stellen dat de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger beperkt is, maar gaat voorbij aan de essentie van de motivering dat het geweld plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen en er aldus geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat er in de stad Kaboel een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER